

قانون اروپا در مورد خشونت علیه زنان و خشونت خانگی

Photo: Lisa S./shutterstock.com

متن کامل کنوانسیون شورای اروپا در مورد جلوگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان و خشونت خانگی، برای نخستین بار از سوی خانه امن به فارسی ترجمه شده است. این متن به عنوان یک تجربه موفق می‌تواند مبنای تصمیم‌گیری و قانون‌گذاری کشورهای دیگر باشد. البته بدیهی است که باید به نکات بومی و اختصاصی هر کشور و فرهنگی هم توجه شود. متن کامل را در زیر مشاهده کنید:

معاهده شورای اروپا شماره 210

کنوانسیون شورای اروپا در مورد جلوگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان و خشونت خانگی

استانبول 11.2011.V

دیباچه

کشورهای عضو شورای اروپا و سایر امضا کنندگان این موافقتنامه،

با یادآوری کنوانسیون حمایت از حقوق بشر و آزادی‌های بنیادی (ETS شماره 5، 1950) و پروتکل‌های مربوطه، منشور اجتماعی اروپا (ETS شماره 35، 1961، اصلاح شده در سال 1996، ETS شماره 163)، کنوانسیون شورای اروپا برای مبارزه با قاچاق انسان (CETS شماره 197، 2005) و کنوانسیون شورای اروپا در مورد حفاظت از کودکان علیه استفاده جنسی و سوء استفاده جنسی (CETS شماره 201، 2007)؛

با یادآوری توصیه‌نامه‌های ذیل از کمیته وزرا به کشورهای عضو شورای اروپا: توصیه‌نامه Rec (2002) 5 در مورد حفاظت از زنان در برابر خشونت، توصیه‌نامه CM/Rec (2007) 17 در مورد استانداردها و مکانیزم‌های برابری جنسیتی، توصیه‌نامه CM/Rec (2010) 10 در مورد نقش زنان و مردان در پیشگیری و حل مناقشات و ایجاد صلح و سایر توصیه‌نامه‌های مربوطه؛

ضمن توجه به رشد قانون حقوقی دادگاه حقوق بشر اروپا که استانداردهای مهم در زمینه خشونت علیه زنان را تعیین می‌کند؛

با توجه به پیمان بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی (1966)، میثاق بین‌المللی حقوق اقتصادی، حقوق اجتماعی و فرهنگی (1966)، کنوانسیون سازمان ملل متحد در زمینه رفع همه انواع خشونت علیه زنان ("CEDAW"، 1979) و پروتکل اختیاری مربوطه (1999) و همچنین توصیه‌نامه عمومی شماره 19 کمیته CEDAW در مورد خشونت علیه زنان، کنوانسیون حقوق کودک (1989) سازمان ملل متحد و پروتکل‌های اختیاری آن (2000) و کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق افراد معلول (2006)؛

با توجه به اساسنامه دادگاه کیفری بین‌المللی رم (2002)؛

با یادآوری اصول اساسی حقوق بین‌الملل بشردوستانه، و به ویژه کنوانسیون ژنو (4) مربوط به حفاظت از افراد غیرنظامی در زمان جنگ (1949) و پروتکل‌های مازاد 1 و 2 (1977) مربوطه؛

با محکوم کردن تمام اشکال خشونت علیه زنان و خشونت خانگی؛

با پذیرش اینکه به رسمیت شناختن برابری قانونی و عملی بین زنان و مردان یک عنصر کلیدی در جلوگیری از خشونت علیه زنان است؛

با پذیرش اینکه خشونت علیه زنان تجلی روابط قدرت نابرابر بین زنان و مردان است که منجر به سلطه و تبعیض علیه زنان توسط مردان و جلوگیری از پیشرفت کامل زنان شده است.

با پذیرش اینکه ماهیت ساختاری خشونت علیه زنان به عنوان خشونت مبتنی بر جنسیت است و با پذیرش اینکه خشونت علیه زنان یکی از مکانیسم‌های حیاتی اجتماعی است که به وسیله آن زنان در مقایسه با مردان به اجبار در موقعیت پایین‌تری قرار می‌گیرند.

با اعلام نگرانی شدید نسبت به اینکه زنان و دختران اغلب در معرض اشکال جدی خشونت مانند خشونت خانگی، آزار جنسی، تجاوز جنسی، ازدواج اجباری، جرایم ارتکاب یافته تحت عنوان به اصطلاح "حیثیت" و ختنه ناحیه تناسلی قرار دارند، که نقض جدی حقوق

بشر زنان و دختران و مانع اصلی برای دستیابی به برابری زنان و مردان است؛

با پذیرش اینکه نقض حقوق بشر در جریان درگیری‌های مسلحانه بر جمعیت غیرنظامی، به ویژه زنان، در شکل تجاوز گسترده و منظم و خشونت جنسی و احتمال افزایش خشونت‌های جنسیتی در طول و پس از درگیری‌ها، تاثیر می‌گذارد؛

با پذیرش اینکه زنان و دختران در معرض خطر بیشتری از آزار جنسی نسبت به مردان قرار دارند.

با پذیرش اینکه خشونت‌های خانگی بیش از حد بر زنان تاثیر می‌گذارد و اینکه ممکن است مردان نیز قربانی خشونت خانگی شوند؛

با اعلام اینکه کودکان قربانی خشونت خانگی هستند، از جمله به عنوان شاهد خشونت در خانواده؛

با آرزوی ساخت اروپایی آزاد از خشونت علیه زنان و خشونت خانگی،

به این ترتیب موافقت کرده‌اند:

فصل اول - اهداف، تعاریف، برابری و عدم تبعیض، تعهدات کلی

ماده 1 - اهداف کنوانسیون

1. اهداف این کنوانسیون عبارتند از:

الف) حفاظت از زنان در مقابل تمامی اشکال خشونت، پیشگیری، پیگرد قانونی و حذف خشونت علیه زنان و خشونت خانگی؛

ب) کمک به از بین بردن همه انواع تبعیض علیه زنان و ترویج برابری مادی زنان و مردان، از جمله توانمندسازی زنان؛

پ) طراحی چارچوب جامع، سیاست‌ها و اقدامات برای حفاظت و کمک به همه قربانیان خشونت علیه زنان و خشونت خانگی؛

ت) گسترش همکاری بین‌المللی با هدف حذف خشونت علیه زنان و خشونت خانگی؛

ث) پشتیبانی و کمک به سازمان‌ها برای همکاری به منظور انتخاب رویکردی یکپارچه برای حذف خشونت علیه زنان و خشونت خانگی.

2. این کنوانسیون برای اطمینان از اجرای موثر مقررات آن توسط اعضا، یک مکانیزم نظارت دقیق را ایجاد می‌کند.

ماده 2 - حدود کنوانسیون

1. گذارد؛ دربر بگیرد. انواع خشونت علیه زنان را مانند خشونت خانگی، که بیش از حد بر زنان تاثیر می‌آورد این کنوانسیون باید همه

2. باید در خصوص اجرای مفاد این های عضو قربانیان را تحت پوشش قرار دهند. دولت شوند که همه تشویق می‌های عضو دولت کنوانسیون نسبت به زنان قربانی خشونت جنسی توجه خاصی داشته باشند.

3. این کنوانسیون هم در زمان صلح و هم در هنگام درگیری مسلحانه باید اعمال شود.

ماده 3 - تعاریف

برای رسیدن به هدف این کنوانسیون:

الف) «خشونت علیه زنان» به عنوان نقض حقوق بشر و یک نوع تبعیض علیه زنان در نظر گرفته می‌شود. یعنی اعمال خشونت که موجب آسیب‌های جسمی، جنسی، روحی یا اقتصادی به زنان می‌شود، یا ممکن است منجر به آسیب شود مانند تهدید به چنین اعمالی، اجبار یا محرومیت خودسرانه از آزادی در مناسبات اجتماعی یا در زندگی خصوصی.

ب) «خشونت خانگی» به معنای همه اعمال خشونت فیزیکی، جنسی، روحی یا اقتصادی است که در داخل خانواده یا خانه، یا بین همسران کنونی یا سابق رخ می‌دهد، چه آزارگر با قربانی محل اقامت یکسانی در حال حاضر یا در گذشته داشته باشد یا خیر.

پ) «جنسیت» به معنی نقش‌ها، رفتارها، فعالیت‌ها و ویژگی‌های اجتماعی است که جامعه برای زنان و مردان مناسب می‌داند؛

ت) «خشونت جنسیتی علیه زنان» به معنی خشونت است که علیه یک زن به دلیل جنسیت او رخ می‌دهد، یا خشونت که زنان را بیش از اندازه تحت تاثیر قرار می‌دهد؛

ث) «قربانی» هر فرد حقیقی است که در معرض رفتارهای ذکر شده در موارد الف و ب قرار دارد؛

ج) «زنان» شامل دختران زیر 18 سال هم می‌شود.

ماده 4 - حقوق بنیادی، برابری و عدم تبعیض

1. زیست گذاری و سایر اقدامات لازم را جهت ارتقا و حمایت از حقوق همه، به ویژه زنان، برای باید اقدامات قانون های عضودولت آزادانه و عاری از خشونت هم در حوزه خصوصی و هم در حوزه عمومی، انجام دهند.
2. گذاری و سایر اقدامات لازم را برای کنند و بدون تاخیر اقدامات قانون همه اشکال تبعیض علیه زنان را محکوم می های عضودولت پیشگیری از آن انجام می‌دهند، به ویژه با:

- گنجاندن اصل برابری زن و مرد در قانون اساسی یا سایر قوانین و تضمین اجرای عملی این اصل

- ممنوعیت تبعیض علیه زنان، شامل استفاده از تحریم‌ها؛

- لغو قوانین و شیوه‌های تبعیض‌آمیز علیه زنان.

3. اجرای قوانین این کنوانسیون توسط اعضا، به ویژه اقدامات حفاظت از حقوق قربانیان، بدون تبعیض در هر زمینه‌ای از قبیل جنس، جنسیت، نژاد، رنگ، زبان، مذهب، عقاید سیاسی و یا سایر عقاید، ملیت یا زمینه اجتماعی، عضویت در اقلیت‌های ملی، مالکیت، تولد، گرایش جنسی، هویت جنسیتی، سن، وضعیت سلامتی، معلولیت، وضعیت تاهل، وضعیت مهاجرت یا پناهندگی یا سایر وضعیت‌ها.

4. بر طبق این کنوانسیون اقدامات خاص لازم برای پیشگیری و حفاظت از زنان در برابر خشونت جنسیتی نباید تبعیض تلقی شود.

ماده 5- تعهدات دولت و هوشیاری لازم

1. باید از هر نوع خشونت علیه زنان خودداری کنند و اطمینان حاصل کنند که مراجع دولتی، مقامات، نمایندگان، های عضودولت موسسات و سایر کارکنانی که به نمایندگی از دولت عمل می‌کنند، مطابق با این تعهدات عمل می‌کنند.
2. گذاری و سایر اقدامات لازم را برای پیشگیری، تحقیق، مجازات و جبران خسارات باید اقدامات قانون های عضو این کنوانسیون دولت اعمال خشونت‌آمیز که توسط کارکنان غیردولتی انجام می‌شود، انجام دهند.

ماده 6 - سیاست‌های متناسب با جنسیت

دولت‌های عضو باید متعهد شوند که دیدگاه جنسیتی را در اجرا و ارزیابی تاثیر مقررات این کنوانسیون و ترویج و اجرای سیاست‌های برابری زن و مرد و توانمندسازی زنان اتخاذ کنند.

فصل دوم - سیاست‌های یکپارچه و جمع آوری اطلاعات

ماده 7 - سیاست‌های یکپارچه و هماهنگ شده

1. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون گذاری و سایر اقدامات لازم را برای اتخاذ و اجرای سیاست‌های موثر، یکپارچه و هماهنگ در اشکال خشونت تحت پوشش این تمامی اقدامات مربوطه برای پیشگیری و مبارزه با همه سطح وسیع در نظر بگیرند که کنوانسیون و واکنش یکپارچه به خشونت علیه زنان شود.
2. دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که سیاست‌های مندرج در بند 1 حقوق قربانی در مرکز تمامی اقدامات قرار دارند و از طریق همکاری موثر میان تمام آژانس‌ها، موسسات و سازمان‌های مربوطه اجرا می‌شوند.
3. اقدامات انجام شده در این ماده باید شامل تمام سازمان‌ها مانند ادارات دولتی، پارلمان‌ها، مقامات ملی، منطقه‌ای، محلی و موسسات شود. های جامعه مدنی ملی حقوق بشر و سازمان

دولت‌های عضو باید منابع مالی و انسانی مناسب را برای اجرای مناسب سیاست‌ها، اقدامات و برنامه‌های یکپارچه برای پیشگیری و مبارزه با همه انواع خشونت تحت پوشش این کنوانسیون، از جمله آن‌هایی که توسط سازمان‌های غیر دولتی و جامعه مدنی انجام می‌شوند، اختصاص دهند.

ماده 9 - سازمان‌های غیردولتی و جامعه مدنی

دولت‌های عضو باید در همه سطوح، سازمان‌های غیر دولتی و جامعه مدنی فعال در مبارزه با خشونت علیه زنان را به رسمیت شناخته، تشویق و حمایت کنند و همکاری موثری با این سازمان‌ها داشته باشند.

ماده 10 - نهاد هماهنگ‌کننده

1. ها و یک یا چند نهاد رسمی را تعیین یا ایجاد کنند تا مسوول هماهنگی، اجرا، نظارت و ارزیابی سیاست‌های عضو بایددولت‌ها باشد گردآوری، تحلیل و انتشار این نهاد اقدامات لازم برای پیشگیری و مبارزه با انواع خشونت تحت پوشش این کنوانسیون باشند. را هماهنگ کنند. اطلاعات ذکر شده در ماده 11

2. دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که سازمان‌هایی که طبق این ماده تعیین یا تاسیس شده‌اند، اطلاعات لازم درباره ماهیت کلی اقدامات مربوط به فصل هشتم را دریافت می‌کنند.

3. دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که سازمان‌های تعیین شده یا ایجاد شده بر اساس این ماده، توانایی برقراری ارتباط مستقیم با هم‌تایان خود در دیگر کشورهای عضو را دارند.

ماده 11 - تحقیق و جمع‌آوری اطلاعات

1. به منظور اجرای این کنوانسیون، دولت‌های عضو متعهد به موارد زیر هستند:

(الف) جمع‌آوری اطلاعات آماری در مورد انواع خشونت تحت پوشش حدود این کنوانسیون در فاصله‌های زمانی منظم؛

(ب) حمایت از تحقیقات در زمینه انواع خشونت تحت پوشش حدود این کنوانسیون، با هدف بررسی علت‌ها و آثار آن، نرخ وقوع جرم و محکومیت‌ها، و نیز میزان اثربخشی اقدامات انجام شده برای اجرای این کنوانسیون؛

2. انواع خشونت میزان شیوع‌هایی را با هدف ارزیابی روند و‌های زمانی منظم، نظرسنجی‌های عضو باید تلاش کنند که در دوره دولت مورد اشاره در این کنوانسیون انجام دهند.

3. دولت‌های عضو باید به منظور ترغیب همکاری بین‌المللی و ایجاد معیارهای بین‌المللی، اطلاعات جمع‌آوری شده در این ماده را در اختیار گروه‌های متخصص قرار دهند.

4. دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که اطلاعات جمع‌آوری شده در این ماده در دسترس عموم مردم قرار دارد.

فصل سوم - پیشگیری

ماده 12 - تعهدات کلی

1. دولت‌های عضو باید کلیه اقدامات لازم را برای بهبود و تغییر در الگوهای رفتار اجتماعی و فرهنگی زنان و مردان جهت ریشه‌کن کردن پیش‌دآوری‌ها، عرف‌ها، سنت‌ها و تمامی رویه‌هایی که مبتنی بر ایده پایین‌تر بودن زنان و نقش‌های کلیشه‌ای زنان و مردان است، انجام دهند.

2. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و دیگر اقدامات لازم را برای مقابله با ارتکاب تمامی اشکال خشونت توسط اشخاص حقیقی و حقوقی به‌عمل آورند.

3. دولت‌ها در اتخاذ اقدامات مقتضی باید نیازها و مقتضیات خاص قربانیان و اشخاص آسیب‌دیده را لحاظ کنند و حقوق بشر قربانیان را محور فعالیت‌های خود قرار دهند.

4. دولت‌های عضو باید اقدامات لازم را برای ترغیب و تشویق تمامی اعضای جامعه، به ویژه مردان و پسران برای پیشگیری از ارتکاب اشکال مختلف خشونت علیه زنان و دختران اتخاذ کنند.

5. گردد، نباید قلمداد می «حیثیت و ناموس» های عضو باید تضمین کنند که فرهنگ، عرف، مذهب، سنت و تمامی آنچه که دولت به عنوان توجیهی برای ارتکاب خشونت علیه زنان و دختران، مطرح شود.
6. دولت‌های عضو باید اقدامات لازم را برای ارتقای برنامه‌ها و فعالیت‌های توانمندسازی زنان به عمل آورند.

ماده - 13 افزایش آگاهی

1. دولت‌های عضو باید برای افزایش آگاهی و درک عمومی مردم از اشکال مختلف خشونت‌های تحت پوشش این کنوانسیون، پیامدهای های تبلیغاتی یا برنامه‌هایی، به طور منظم و در تمام سطوح، کمپین در مورد کودکان و نیاز به پیشگیری از چنین خشونت آن های غیردولتی، به خصوص خواه، جامعه مدنی و سازمان‌های برابری‌های ملی حقوق بشر و سازمان‌سازمان تبلیغاتی را، با همکاری سازمان‌های زنان، ترویج داده و اجرا کنند.
2. دولت‌های عضو باید اطلاع‌رسانی گسترده در مورد اقدامات موجود برای جلوگیری از اعمال خشونت تحت پوشش این کنوانسیون را در میان عموم مردم تضمین کنند.

ماده 14 - آموزش

1. در صورت لزوم دولت‌های عضو باید اقدامات لازم را با هدف تدوین مطالب در مورد مسائلی مانند برابری زن و مرد، نقش‌های جنسیتی غیر کلیشه‌ای، احترام متقابل، حل غیر خشونت‌آمیز اختلافات در روابط بین فردی، خشونت علیه زنان و حق تمامیت شخصی برای سطوح مختلف آموزشی در برنامه‌های رسمی انجام دهند.
2. دولت‌های عضو باید جهت ترویج اصول مندرج در بند 1 در امکانات آموزشی غیررسمی، و نیز در مراکز ورزشی، فرهنگی و تفریحی و رسانه‌ها اقدامات لازم را انجام دهند.

ماده 15 - آموزش تخصصی

1. دولت‌های عضو باید در رابطه با پیشگیری و شناسایی خشونت علیه زنان، برابری زن و مرد، نیازها و حقوق قربانیان، و همچنین در های خشونت های مناسب را به متخصصان مربوطه که به وضعیت قربانیان یا آزارگران مورد چگونگی پیشگیری از قربانی شدن، آموزش مورد نظر این کنوانسیون رسیدگی می‌کنند، ارائه دهند یا دانش آن‌ها را تقویت نمایند.
2. دولت‌های عضو باید آموزش‌های مربوط به بند 1 شامل آموزش هماهنگی و همکاری بین چندین آژانس برای رسیدگی جامع و مناسب به ارجاعات موارد خشونت مورد نظر این کنوانسیون را تسهیل کنند.

ماده 16 - برنامه‌های پیشگیرانه و برنامه‌های درمانی

1. دولت‌های عضو باید با هدف جلوگیری از خشونت بیشتر و تغییر الگوهای رفتاری خشونت‌آمیز اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات جهت به کارگیری ها آموزش آزارگران خشونت خانگی‌هایی انجام دهند که هدف آن‌اندازی یا حمایت از برنامه لازم را در جهت راه رفتارهای غیر خشونت‌آمیز در روابط بین فردی است.
2. گذاری و سایر سوی آزارگران به ویژه مجرمان جنسی، اقدامات قانون های عضو باید با هدف پیشگیری از ارتکاب مجدد جرم دولت اقدامات لازم را برای راه‌اندازی یا حمایت از برنامه‌های درمانی انجام دهند.
3. در انجام اقداماتی که در بند 1 و 2 ذکر شده، دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که ایمنی، حمایت و حقوق بشر قربانیان در اولویت قرار دارد و در صورت لزوم این برنامه‌ها با هماهنگی دقیق و خدمات پشتیبانی تخصصی برای قربانیان راه‌اندازی و اجرا می‌شوند.

ماده 17 - مشارکت بخش خصوصی و رسانه‌ها

1. دولت‌های عضو باید با در نظر گرفتن استقلال و آزادی بیان بخش خصوصی، بخش فناوری اطلاعات و ارتباطات و رسانه‌ها، با هدف ها و رهنمودها و تشویق به مشارکت در توسعه و اجرای سیاست ها راپیشگیری از خشونت علیه زنان و افزایش احترام به زنان، آن نمایند. استانداردهای لازم در این زمینه
2. تحقیق‌آمیز با های عضو باید با همکاری با بخش خصوصی، در مورد چگونگی مقابله با دسترسی به اطلاعات و ارتباطات دولت کودکان، والدین و مربیان در این زمینه را به های لازم‌آمیز که ممکن است مضر باشد، مقابله کرده و مهارت‌ماهیت جنسی یا خشونت آموزش و ترویج دهند.

فصل چهارم - حفاظت و حمایت

ماده 18 - وظایف عمومی

1. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات لازم برای حفاظت از همه قربانیان در برابر اعمال خشونت‌آمیز را انجام دهند.
2. دولت‌های عضو باید طبق قوانین داخلی، اقدامات قانون‌گذاری یا سایر اقدامات لازم را انجام دهند تا اطمینان حاصل شود مکانیزم لازم برای همکاری موثر بین تمام سازمان‌های دولتی مرتبط شامل قوه قضاییه، دادگستری، نیروهای انتظامی، مقامات محلی و منطقه‌ای و همچنین سازمان‌های غیر دولتی و سایر سازمان‌ها و نهادهای مربوط به حفاظت و حمایت از قربانیان و شاهدان در برابر خشونت‌های مورد نظر این کنوانسیون، برای خدمات پشتیبانی عمومی و تخصصی مندرج در مواد 20 و 22 این کنوانسیون وجود دارد.
3. دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که اقدامات انجام شده در این فصل:
 - مبتنی بر درک جنسیتی از خشونت علیه زنان و خشونت خانگی است و بر حقوق بشر و ایمنی قربانی تمرکز دارد؛
 - مبتنی بر یک رویکرد یکپارچه است که رابطه بین قربانیان، مجرمان، کودکان و محیط اجتماعی آن‌ها را در بر می‌گیرد؛
 - با هدف جلوگیری از قربانی شدن ثانویه انجام می‌شود؛
 - با هدف توانمندسازی و استقلال اقتصادی زنان قربانی خشونت انجام می‌شود؛
 - در صورت لزوم، خدمات حفاظتی و حمایتی لازم را در همان محل ارائه می‌دهد؛
 - نیازهای افراد آسیب‌پذیر مانند کودکان قربانی را برطرف کرده و در دسترس آن‌ها قرار می‌دهد.
4. ارائه خدمات نباید وابسته به تمایل قربانیان به طرح اتهام در مطبوعات یا شهادت علیه عاملین متخلف باشد.
5. دولت‌های عضو باید در راستای تعهدات خود در قوانین بین‌المللی، اقدامات لازم را جهت ارائه خدمات مشاوره و سایر خدمات حفاظتی و حمایتی از شهروندان خود و دیگر قربانیانی که مستحق دریافت چنین خدماتی هستند، انجام دهند.

ماده 19 - اطلاعات

دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات لازم را انجام دهند تا اطمینان حاصل شود که قربانیان اطلاعات کافی و به موقع را در مورد خدمات حمایتی و اقدامات قانونی به زبانی قابل فهم دریافت می‌کنند.

ماده 20 - خدمات حمایتی عمومی

1. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری یا سایر اقدامات لازم را انجام دهند تا اطمینان حاصل شود که قربانیان به خدماتی دسترسی دارند که به بهبودی آن‌ها از خشونت کمک می‌کند. این اقدامات باید در صورت لزوم شامل خدماتی مانند مشاوره حقوقی و روحی، کمک مالی، مسکن، تحصیل، آموزش و کمک به یافتن شغل باشد.
2. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری یا سایر اقدامات لازم را انجام دهند تا اطمینان حاصل شود قربانیان به خدمات بهداشتی و اجتماعی دسترسی دارند و خدمات به اندازه کافی تامین شده و متخصصین برای کمک به قربانیان و ارجاع دادن آن‌ها به خدمات مناسب آموزش‌های لازم را دیده‌اند.

ماده 21 - کمک در طرح شکایات فردی / جمعی

دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که قربانیان به اطلاعات و مکانیزم شکایات فردی / جمعی منطقه‌ای و بین‌المللی دسترسی دارند. دولت‌های عضو باید کمک‌های لازم برای شکایت را به قربانیان ارائه دهند.

ماده 22 - خدمات پشتیبانی تخصصی

1. مدت را انجام داده یا ترتیبی بدهند تا خدمات حمایتی فوری، کوتاه‌مدت و گذاری و سایر اقدامات لازم‌های عضو باید اقدامات قانون‌دولت

و بلند مدت به قربانیان هر یک از اعمال خشونت‌آمیز مورد نظر این کنوانسیون در تمام مناطق جغرافیایی به اندازه کافی ارائه شود.

2. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات لازم را انجام داده یا ترتیبی بدهند تا خدمات حمایتی تخصصی زنان به تمام زنان قربانی خشونت و فرزندان آن‌ها ارائه شود.

ماده 23 - خانه امن

دولت‌های عضو باید با اقدامات قانون‌گذاری یا سایر اقدامات لازم تعداد کافی از خانه‌های امن مناسب را ایجاد کنند که به آسانی در دسترس بوده و اقامتگاهی امن برای قربانیان به خصوص زنان و فرزندانشان باشد.

ماده 24 - پشتیبانی تلفنی

دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات لازم را برای راه‌اندازی خدمات 24 ساعته تلفنی رایگان جهت مشاوره به تماس‌گیرندگان از سراسر کشور انجام دهند تا آن‌ها بتوانند به صورت محرمانه و ناشناس در مورد خشونت‌های مورد اشاره این کنوانسیون مشاوره تلفنی بگیرند.

ماده 25 - حمایت از قربانیان خشونت جنسی

دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات لازم را انجام دهند تا تعداد کافی از مراکز معاینه پزشکی و قانونی، دریافت خدمات حمایت از آسیب‌دیدگان و مشاوره در دسترس قربانیان خشونت جنسی و تجاوز جنسی باشد.

ماده 26 - حفاظت و حمایت از شاهدان کودک

1. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات لازم را اتخاذ کنند تا اطمینان حاصل شود در ارائه خدمات حفاظتی و مورد نظراین کنوانسیون بوده اند، حمایتی از قربانیان، توجه لازم به حقوق و نیازهای کودکانی که شاهد هر یک از انواع خشونت اختصاص داده می‌شود.
2. اقدامات مربوط به این ماده شامل مشاوره روانشناختی مناسب برای کودکانی است که شاهد هر یک از انواع خشونت تحت پوشش این کنوانسیون بوده اند و در انجام این اقدامات باید منافع کودک لحاظ شود.

ماده 27 - گزارش‌دهی

دولت‌های عضو باید اقدامات لازم را برای تشویق افراد انجام دهند تا آن‌ها شهادت دهند چه کسی اعمال خشونت‌آمیز انجام داده و یا اینکه به عقیده آن‌ها چه کسی ممکن است دست به چنین اعمالی بزند یا اینکه چه زمانی انتظار می‌رود که اعمال خشونت‌آمیز بیشتری صورت گیرد، و این موارد را به سازمان‌ها یا مقامات ذی‌صلاح گزارش دهند.

ماده 28 - گزارش کارشناسان

دولت‌های عضو باید اقدامات لازم را انجام دهند تا اطمینان حاصل شود چنانچه کارشناسان به دلایل منطقی عقیده دارند یک عمل خشونت‌آمیز جدی تحت پوشش حدود این کنوانسیون انجام شده است یا قرار است انجام خشونت‌آمیز بیشتری انجام شود، قوانین محرمانه داخلی مانع از گزارش‌دهی این کارشناسان خاص در شرایط مناسب به سازمان‌ها یا مقامات ذی‌صلاح نشود.

فصل پنجم - حقوق ماهوی

ماده 29 - پرونده‌ها و اقدامات مدنی

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری یا انجام سایر اقدامات لازم شرایطی را فراهم سازند که قربانیان بتوانند اقدامات مدنی مناسب را علیه مجرمین انجام دهند.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری یا انجام سایر اقدامات لازم شرایطی را فراهم سازند که قربانیان بتوانند مطابق با اصول کلی حقوق بین‌الملل، اقدامات مدنی مناسب را علیه مقامات دولتی که در انجام وظایف خود برای انجام اقدامات پیشگیرانه یا حفاظتی لازم در حوزه اختیارات خود کوتاهی کرده‌اند، انجام دهند.

ماده 30 - جبران خسارت

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که قربانیان حق دارند به خاطر جرایمی که تحت این کنوانسیون تعیین شده است، از مجرمین مطالبه غرامت نمایند.
2. باید غرامت کافی به کسانی پرداخت شود که دچار آسیب جسمانی جدی شده و یا سلامتی خود را از دست داده‌اند، البته این جدا از میزانی است که منابع دیگر مثل مجرم، بیمه یا سازمان تامین اجتماعی این خسارات را پوشش می‌دهند. همانطور که توجه کافی به ایمنی فرد قربانی مبذول می‌شود، دولت‌های عضو نباید از تجدید نظر برای جبران خسارت اعطا شده مجرمان جلوگیری کنند.
3. اقدامات انجام شده طبق بند 2 برای پرداخت غرامت باید در زمان مناسب و معقول انجام شود.

ماده 31 - سرپرستی، حق دیدار و ایمنی کودک

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که در تعیین سرپرستی و حق دیدار کودکان، حوادث خشونت‌آمیز تحت پوشش این کنوانسیون مورد توجه قرار می‌گیرد.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که اجرای حق دیدار یا سرپرستی کودکان، حقوق و ایمنی فرد قربانی یا کودکان را به خطر نمی‌اندازد.

ماده 32 - عواقب مدنی ازدواج‌های اجباری

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که ازدواج‌های اجباری بدون هیچ‌گونه هزینه مالی یا انجام مراحل اداری غیرضروری برای قربانی به راحتی فسخ، لغو یا منحل شود.

ماده 33 - خشونت روانی

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که آسیب رساندن جدی و عمدی به تمامیت روانی فرد طریق اعمال فشار و یا تهدید جرم محسوب می‌شود.

ماده 34 - تعقیب مخفیانه

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که تهدید عمدی افراد به صورت مکرر که باعث ترس آن‌ها در مورد ایمنی خود می‌شود، جرم است.

ماده 35 - خشونت فیزیکی

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که انجام اعمال خشونت‌آمیز فیزیکی عامدانه علیه سایر افراد جرم محسوب می‌شود.

ماده 36 - خشونت جنسی شامل تجاوز جنسی

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که انجام اعمال زیر به صورت عمدی جرم محسوب می‌شود:

الف) فرو کردن هر شی یا عضوی از بدن در واژن، مقعد یا دهان فرد دیگر بدون رضایت وی که ماهیت جنسی داشته باشد؛

ب) انجام هر عمل دیگری که ماهیت جنسی داشته باشد با فرد دیگر بدون رضایت او؛

پ) درگیر کردن افراد دیگر در اعمال جنسی با اشخاص ثالث بدون رضایت آن‌ها.

2. رضایت باید به طور داوطلبانه و در نتیجه اراده فرد و با ارزیابی شرایط محیطی باشد.
3. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که طبق قوانین داخلی مفاد بند 1 شامل ارتکاب چنین اعمالی علیه همسر یا شریک جنسی سابق یا فعلی نیز می‌شود.

ماده 37 - ازدواج اجباری

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که مجبور کردن یک فرد بالغ یا نابالغ به ازدواج اجباری به صورت عامدانه جرم محسوب می‌شود.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که فریب یک فرد بزرگسال یا یک کودک برای ورود به کشور یا ایالت دیگری غیر از محل زندگی او، با هدف اجبار به ازدواج اجباری جرم است.

ماده 38 - ختنه زنان

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که انجام عمدی اقدامات زیر جرم محسوب می‌شوند:

الف) برداشتن، ختنه و یا انجام هر گونه ختنه به تمام یا بخشی از لبینه بزرگ، لبینه کوچک یا کلیتوریس زن؛

ب) اجبار یا فریب یک زن برای انجام هر یک از اقدامات ذکر شده در بند الف؛

پ) تحریک، اجبار یا فریب یک دختر برای انجام هر یک از اقدامات ذکر شده در بند الف.

ماده 39 - سقط جنین و عقیم‌سازی اجباری

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که انجام عمدی اقدامات زیر جرم محسوب می‌شوند:

الف) انجام سقط جنین روی یک زن بدون رضایت قبلی و آگاهانه او؛

ب) انجام عمل جراحی که هدف یا نتیجه آن عقیم‌سازی یک زن بدون رضایت قبلی و آگاهانه او یا یا درک او از این عمل است.

ماده 40 - آزار جنسی

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که هر نوع عمل کلامی، غیرکلامی یا فیزیکی ناخواسته که ماهیت جنسی دارد با هدف یا اثر هتک حرمت یک شخص، به خصوص ایجاد یک محیط ترسناک، خصمانه، محرک، تحقیرآمیز یا خشونت‌آمیز، جرم محسوب شده و قابل پیگرد قانونی است.

ماده 41 - همدستی یا شرکت در جرم

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که همدستی یا شرکت در جرم، هنگامی که به عمد باشد، مطابق با مواد 33، 34، 35، 36، 37، بند الف 38 و 39 این کنوانسیون جرم محسوب می‌شود.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که، تلاش برای ارتکاب عامدانه جرایم تعیین شده مطابق با مواد 35، 36، 37، 38 و 39 این کنوانسیون جرم محسوب می‌شود.

ماده 42 - توجه غیرقابل قبول برای جرایم، از جمله ارتکاب جرایم به نام به اصطلاح "ناموس"

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که در پرونده‌های جنایی که پس از انجام هر "ناموس" آمیز تحت پوشش حدود این کنوانسیون باز شده است، فرهنگ، آداب و رسوم، مذهب، سنت یا به اصطلاح نوع عمل خشونت نباید به عنوان توجیهی برای چنین اعمالی محسوب شود. این قانون به ویژه شامل ادعاهایی می‌شود مبنی بر اینکه قربانی از هنجارهای فرهنگی، مذهبی، اجتماعی یا سنتی، یا آداب و رفتار مناسب تجاوز کرده است.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که تحریک یک کودک توسط یک فرد برای ارتکاب هر یک از جرایمی که در بند 1 ذکر شده، از مسوولیت کیفری آن شخص برای جرایم انجام شده نمی‌کاهد.

ماده 43 - اعمال جرایم جنایی

با جرایم مشمول این کنوانسیون باید بدون در نظر گرفتن ماهیت رابطه بین قربانی و مجرم برخورد شود.

ماده 44 - صلاحیت

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم هنگام ارتکاب جرایم، در موارد زیر صلاحیت قانونی را نسبت به هر یک از جرایم مشمول این کنوانسیون ایجاد نمایند:

الف) در قلمرو سرزمینی آنها؛ یا

ب) بر روی یک کشتی که پرچم آنها به اهتزاز درآمده است؛ یا

پ) در یک هواپیمای ثبت شده تحت قوانین آنها؛ یا

ت) توسط یکی از شهروندان آنها؛ یا

ث) توسط فردی که ساکن سرزمین آنهاست.

2. دولت‌های عضو باید سعی کنند با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم، در صورتی که جرمی علیه یکی از شهروندان آنها یا شخصی که ساکن قلمرو آنهاست انجام می‌شود، صلاحیت قانونی را نسبت به هر یک از جرایم مشمول این کنوانسیون ایجاد نمایند.
3. برای پیگرد جرایمی که طبق مواد 36، 37، 38 و 39 این کنوانسیون تعیین شده است، دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که صلاحیت قانونی آنها مشروط بر این نباشد که عمل انجام شده در قلمرویی که مجرم مرتکب آن شده است، جرم‌انگاری شده باشد.
4. برای پیگرد جرایمی که طبق مواد 36، 37، 38 و 39 این کنوانسیون تعیین شده است، دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که صلاحیت قانونی آنها در مورد نکات ت و ث بند 1 مشروط بر این نباشد که جرم تنها پس حاکم در محل ارتکاب جرم، قابل پیگرد قانونی است. از گزارش فرد قربانی یا ارائه اطلاعات توسط دولت
5. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم هنگام ارتکاب جرایم، در مواردی که یک مجرم مورد اتهام در کشور آنها حضور دارد، صلاحیت قانونی را نسبت به هر یک از جرایم مشمول این کنوانسیون ایجاد نمایند و مجرمین را صرفاً بر مبنای ملیت آنها به کشور دیگری واگذار نمایند.
6. هنگامی که بیش از یک دولت ادعا کند که در مورد یک جرم ادعا شده مطابق با این کنوانسیون صلاحیت قانونی دارد، هر دو دولت مربوطه باید در صورت لزوم به منظور تعیین صلاحیت مناسب برای پیگرد قانونی آن جرم با یکدیگر مشورت کنند.
7. بدون نقض قوانین کلی حقوق بین الملل، این کنوانسیون هیچگونه صلاحیت جنایی را که توسط یک دولت به موجب قانون داخلی‌اش اجرا می‌شود، استثنا نمی‌کند.

ماده 45 - مجازات‌ها و اقدامات

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که جرایم مشمول این کنوانسیون با توجه به شدت آنها با مجازات‌های موثر، متناسب و بازدارنده روبرو می‌شوند. این مجازات‌ها باید در صورت لزوم، شامل محکومیت به محرومیت از آزادی شود که ممکن است منجر به استرداد مجرم شود.

2. دولت‌های عضو می‌توانند اقدامات دیگری را در رابطه با مجرمان اتخاذ کنند، مانند:

• تحت نظر داشتن یا نظارت بر افراد متهم؛

- از بین بردن حقوق والدین، اگر به نفع کودک باشد، که ممکن است شامل مواردی شود که ایمنی قربانی را به روش دیگر نمی‌توان تضمین کرد.

ماده - 46 عوامل مشدده

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که شرایط زیر، به شرطی که از قبل جزء عناصر تشکیل دهنده این جرم نباشند، ممکن است مطابق با احکام مربوط به قوانین داخلی در تعیین محکومیت مربوط به جرایم مشمول این کنوانسیون، به عنوان عوامل مشدده در نظر گرفته شود:

الف) بر طبق قانون داخلی جرم بر علیه همسر فعلی یا سابق، توسط یکی از اعضای خانواده قربانی، شخصی که با قربانی هم‌خانه بوده یا شخصی که از اختیاراتش سوءاستفاده کرده، ارتکاب یافته باشد؛

ب) جرم و یا جرایم مربوطه مکرراً ارتکاب یافته باشد؛

پ) جرم علیه فردی ارتکاب یافته باشد که تحت شرایط خاص آسیب پذیر بوده است؛

ت) جرم بر علیه یا در حضور یک کودک ارتکاب یافته باشد؛

ث) جرم توسط دو یا چند نفر که با هم همدست بوده‌اند ارتکاب یافته باشد؛

ج) جرم بعد از، یا همراه با، خشونت شدید ارتکاب یافته باشد؛

چ) جرم با استفاده از، یا با تهدید به استفاده از، یک سلاح ارتکاب یافته باشد؛

ح) جرم منجر به آسیب شدید جسمی و روحی قربانی شده باشد.

خ) مرتکب از قبل متهم به ارتکاب جرایم مشابهی شده باشد.

ماده 47 - محکومیت از سوی یک دولت دیگر

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم، شرایطی را فراهم نمایند که امکان احتساب احکام نهایی که از سوی دولت دیگر در رابطه با جرایم مورد نظر این کنوانسیون تصویب شده است، در نظر گرفته شود.

ماده 48 - ممنوعیت فرآیندهای حل اختلاف که جایگزین محکومیت باشند

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم، در رابطه با تمامی انواع خشونت تحت پوشش حدود این کنوانسیون، فرآیندهای حل اختلاف جایگزین الزامی، از جمله میانجی‌گری و مصالحه، را ممنوع کنند.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که در صورت درخواست پرداخت جریمه، توانایی مرتکب برای انجام تعهدات مالی خود به قربانی به درستی لحاظ شود.

فصل ششم - تحقیق، تعقیب، قانون دادرسی و اقدامات حفاظتی

ماده 49 - تعهدات عمومی

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که تحقیقات و اقدامات قضایی در ارتباط با تمامی انواع خشونت تحت پوشش حدود این کنوانسیون بدون تاخیر بی‌مورد انجام می‌شود، و در عین حال در تمام مراحل اقدامات کیفری حقوق قربانی در نظر گرفته می‌شود.
2. دولت‌های عضو باید طبق اصول اساسی حقوق بشر و با در نظر گرفتن درک جنسیتی از خشونت، با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که تحقیق و تعقیب جرایم مشمول این کنوانسیون به گونه‌ای موثر انجام می‌شود.

ماده 50 - واکنش سریع، پیشگیری و حفاظت

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که مجریان قانون با حفاظت مناسب و بی‌درنگ از قربانیان، به تمامی انواع خشونت تحت پوشش حدود این کنوانسیون بلافاصله و به نحوی مناسب واکنش نشان می‌دهند.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که مجریان قانون برای پیشگیری از ارتکاب و محافظت از قربانیان در برابر تمام انواع خشونت‌های تحت پوشش حدود این کنوانسیون، از جمله انجام اقدامات عملیاتی پیشگیرانه و جمع‌آوری مدارک و شواهد، به سرعت و به نحوی مناسب وارد عمل می‌شوند.

ماده 51 - ارزیابی خطر و مدیریت خطر

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که ارزیابی خطر مرگ و میر، جدی بودن هماهنگی برای ارائه حمایت و ایمنی وضعیت و خطر قرارگیری در معرض خشونت مکرر در جهت مدیریت خطر و در صورت لزوم توسط همه مقامات مربوطه انجام می‌شود.

اقدامات تمام گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که در ارزیابی مذکور در بند 1، های عضو باید با قانون دولت 2. حفاظتی ضروری در شرایطی که مرتکبین خشونت دسترسی به سلاح گرم دارند، مورد توجه قرار گیرد.

ماده - 52 احکام بازدارنده اضطراری

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که مقامات صالحه در شرایط اضطراری این اختیار را دارند که مرتکب خشونت خانگی را وادار کنند تا محل اقامت قربانی یا فرد در معرض خطر را برای مدت زمانی معین ترک کند و مجرمان را از ورود به محل اقامت یا تماس با قربانی یا فرد در معرض خطر منع کنند. اقدامات انجام شده طبق این ماده باید ایمنی قربانیان یا افرادی را که در معرض خطر قرار دارند، در اولویت قرار دهد.

ماده 53 - احکام حفاظتی یا محدود کننده

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که احکام حفاظتی یا محدودکننده مناسب، برای قربانیان تمامی اشکال خشونت تحت پوشش حدود این کنوانسیون، موجود است.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که احکام حفاظتی یا محدودکننده مذکور در بند 1:

- برای حفاظت بی‌درنگ و بدون هیچ‌گونه هزینه مالی یا انجام مراحل اداری غیرضروری برای قربانی موجود است؛
 - برای یک دوره مشخص یا تا زمانی که تغییر کند یا لغو شود؛
 - در صورت لزوم و برای تاثیرگذاری فوری به صورت یک طرفه صادر شود؛
 - بدون در نظر گرفتن، و یا در کنار سایر اقدامات قانونی، قابل انجام است؛
 - در اقدامات قانونی آتی قابل ارائه هستند.
3. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که نقض احکام حفاظتی یا محدودکننده صادر شده مطابق با بند 1، باید به وسیله مجازات‌های کیفری موثر، متناسب و بازدارنده و یا سایر مجازات‌های حقوقی همراه شود.

ماده 54 - تحقیقات و شواهد

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که در هر پرونده مدنی یا کیفری، ارائه مدارک مربوط به تاریخچه جنسی و رفتار قربانی باید تنها در صورت مرتبط بودن و ضروری بودن، مجاز باشد.

ماده 55 - اقدامات قانونی یک طرفه و به واسطه سمت

1 دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل کنند که بررسی یا پیگرد قانونی جرائمی که طبق مقررات 35، 36، 37، 38 و 39 این کنوانسیون تعیین شده است، اگر جرم به صورت کل یا جزء در کشور آنها ارتکاب یافته باشد، نباید وابسته به گزارش یا شکایت قربانی باشد، و حتی اگر قربانی بی‌انیه یا شکایت خود را پس بگیرد بتوان به این پرونده ادامه داد.

2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که

مطابق شرایط مندرج در قوانین داخلی آنها، این امکان برای سازمان‌های دولتی و غیر دولتی و مشاوران خشونت خانگی وجود دارد که در طی تحقیقات و اقدامات قضایی مربوط به جرایم مشمول این کنوانسیون به درخواست قربانیان از آنها حمایت و/یا پشتیبانی کنند.

ماده 56 - اقدامات حفاظتی

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم، زمینه حفاظت از حقوق و منافع قربانیان از جمله نیازهای خاص آنها به عنوان شاهد را در تمام مراحل تحقیق و اقدامات قانونی فراهم کنند، به ویژه با:

الف) حفاظت از آنها و نیز خانواده و شاهد‌های آنها در برابر ارعاب، تلافی و تکرار خشونت؛

ب) اطمینان از مطلع کردن قربانیان در مواردی که آنها و خانواده‌اشان ممکن است به علت فرار مجرم، آزادی موقت و یا همیشگی او در

معرض خطر قرار گیرند؛

پ) اطلاع دادن به آن‌ها، در شرایطی که قانون داخلی این امکان را می‌دهد، در مورد حقوق آن‌ها و خدماتی که به آن‌ها ارائه می‌شود و پیگیری شکایات آن‌ها، اتهامات، پیشرفت کلی فرآیند تحقیق و دادرسی و نقش آن‌ها در آن و نیز نتیجه پرونده آن‌ها؛

ت) فراهم آوردن شرایطی که قربانیان بتوانند به نحوی مطابق با قوانین داخلی سخنان، مدارک و نظرات، نیازها و نگرش‌های خود را به طور مستقیم یا از طریق واسطه ارائه دهند و به این موارد رسیدگی شود؛

ث) ارائه خدمات پشتیبانی مناسب به قربانیان به طوری که حقوق و منافع آن‌ها به درستی ارائه شده و مورد توجه قرار گیرد؛

ج) حصول اطمینان از اینکه اقدامات لازم برای حفاظت از حریم شخصی و وجهه قربانی انجام می‌شود؛

چ) حصول اطمینان از اینکه در صورت امکان از تماس بین قربانیان و مجرمان در محل‌های دادگاه و سازمان‌های اجرای قانون اجتناب شود؛

ح) ارائه خدمات ترجمه از سوی مترجم‌های مستقل و توانمند به قربانیان، زمانی که قربانیان در جلسات دادرسی شرکت کرده و یا زمانی که شواهد خود را ارائه می‌دهند؛

خ) فراهم آوردن شرایطی که قربانیان بتوانند به موجب قوانین داخلی، در صورت امکان، بدون حضور در دادگاه و یا حداقل بدون حضور مجرم مورد اتهام، به ویژه از طریق استفاده از فناوری‌های مناسب ارتباطی شهادت دهند.

2. یک کودک قربانی و کودک شاهد خشونت علیه زنان و خشونت‌های خانگی، در صورت لزوم، با احتساب منافع کودک، باید تحت اقدامات حفاظتی ویژه قرار گیرد.

ماده 57 - حمایت قضایی

دولت‌های عضو باید شرایطی فراهم آوردند که قربانیان بنا بر قوانین داخلی آن‌ها از حق حمایت و کمک‌های قضایی رایگان برخوردار شوند.

ماده 58 - قانون محدودیت

دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که قانون محدودیت، برای انجام اقدامات قانونی در رابطه با جرایمی که طبق مواد 36، 37، 38 و 39 این کنوانسیون تعیین شده است، برای مدت زمانی کافی و متناسب با شدت جرم مورد نظر ادامه پیدا کند، تا فرد قربانی بتواند پس از رسیدن به سن قانونی، اقدامات قانونی لازم را انجام دهد.

فصل هفتم - مهاجرت و پناهندگی

ماده 59 - وضعیت اقامت

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که قربانیانی که بنا بر قوانین داخلی وضعیت اقامت آن‌ها بستگی به اقامت همسر یا شریک زندگی آن‌ها دارد، در صورت انحلال ازدواج یا رابطه، در صورت قرار داشتن در شرایط دشوار خاص، بنا به درخواست، از مجوز اقامت مستقل بدون در نظر گرفتن طول مدت ازدواج یا رابطه، برخوردار می‌شوند. شرایط مربوط به اعطای مجوز اقامت مستقل و طول مدت آن بنا بر قوانین داخلی تعیین می‌شود.

2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که قربانیانی که بنا بر قوانین داخلی وضعیت اقامت آن‌ها بستگی به اقامت همسر یا شریک زندگی آن‌ها دارد، اقدامات قانونی مربوط به اخراج خود را به تعلیق درآورند تا بتوانند برای مجوز اقامت مستقل درخواست کنند.

3. دولت‌های عضو باید یک مجوز اقامت تجدیدپذیر برای قربانیان در یکی از دو وضعیت زیر یا در هر دو مورد صادر کنند:

الف) جایی که مرجع ذی‌صلاح معتقد است که اقامتشان به دلیل وضعیت شخصی آن‌ها ضروری است؛

ب) جایی که مقامات ذی‌صلاح معتقدند که اقامت آن‌ها برای همکاری با مقامات ذی‌صلاح در فرایند تحقیقات یا پرونده‌های جنایی ضروری است.

4. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که قربانیان ازدواج اجباری که به منظور ازدواج به کشور دیگری منتقل شده و در نتیجه وضعیت اقامت خود را در کشور اول از دست داده‌اند، می‌توانند این اجازه اقامت را دوباره به دست آورند.

ماده 60 - ادعای پناهندگی مبتنی بر جنسیت

1. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که خشونت مبتنی بر جنسیت در برابر زنان، به عنوان یک نوع آزار و اذیت بر طبق ماده 1، الف (2) کنوانسیون 1951 مربوط به وضعیت پناهندگان و به عنوان یک نوع آسیب جدی که به حفاظتی تکمیلی نیاز دارد، در نظر گرفته می‌شود.
2. دولت‌های عضو باید اطمینان حاصل نمایند که هر یک از مقررات کنوانسیون متناسب با جنسیت تفسیر شده و در مواردی که مشخص شود آزار و شکنجه از یک یا چند مورد از این موارد متأثر می‌شود، متقاضیان بنا بر قوانین مربوطه وضعیت پناهندگی دریافت می‌کنند.
3. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و یا سایر اقدامات لازم را برای توسعه اقدامات قانونی پذیرش پناهنده متناسب با جنسیت، خدمات پشتیبانی برای پناهجویان، دستورالعمل‌های جنسیتی، و اقدامات قانونی مربوط به پناهندگی متناسب با جنسیت، از جمله تعیین وضعیت پناهندگی و درخواست حفاظت بین‌المللی، اتخاذ کنند.

ماده 61 - اصل عدم استرداد

1. دولت‌های عضو باید اقدامات قانون‌گذاری و سایر اقدامات لازم را اتخاذ کنند، تا اصل عدم استرداد را بر پایه تعهدات موجود در قوانین بین‌المللی حفظ کنند.
2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که قربانیان خشونت علیه زنان که نیازمند حفاظت هستند، بدون در نظر گرفتن وضعیت یا محل اقامتشان، تحت هیچ شرایطی به کشوری که در آن زندگی آن‌ها در معرض خطر یا شکنجه یا رفتار غیرانسانی و تحقیرآمیز قرار می‌گیرد، بازگردانده نمی‌شوند.

فصل هشتم - همکاری بین‌المللی

ماده 62 - اصول کلی

1. دولت‌های عضو باید طبق مقررات این کنوانسیون و بنا بر قوانین بین‌المللی و منطقه‌ای مربوط به همکاری در امور مدنی و کیفری، موافقت‌نامه‌های مبتنی بر قوانین یکسان یا متقابل و قوانین داخلی، تا حد امکان به منظور رسیدن به اهداف زیر با یکدیگر همکاری کنند:

الف) جلوگیری، مبارزه و پیگرد انواع خشونت مورد نظر این کنوانسیون؛

ب) حفاظت و کمک به قربانیان؛

پ) تحقیقات و یا رسیدگی به جرایم مشمول این کنوانسیون؛

ت) اجرای احکام مدنی و کیفری صادره توسط مقامات قضایی دولت‌های عضو از جمله احکام حفاظتی.

2. دولت‌های عضو باید با قانون‌گذاری و انجام سایر اقدامات لازم اطمینان حاصل نمایند که قربانیان یکی از جرایم مشمول این کنوانسیون، که در قلمرو یکی از دولت‌های عضو که قربانیان مقیم آن نیستند ارتکاب یافته است، می‌توانند شکایتی را نزد مقامات صلاحیت‌دار کشور محل اقامت خود طرح نمایند.
3. اگر یک دولت که در مسائل جنایی، استرداد یا اجرای احکام مدنی بر اساس یک معاهده به دولت دیگر کمک‌های حقوقی متقابل تواند در رابطه با جرایم‌ای ندارد دریافت کند، می‌از دولتی که با آن چنین معاهده دهد، درخواستی برای همکاری قانونی ارائه می‌مشمول این کنوانسیون، این کنوانسیون را به عنوان مبنای حقوقی برای کمک‌های حقوقی متقابل در نظر بگیرد.
4. دولت‌های عضو باید تلاش کنند تا در صورت لزوم، پیشگیری و مبارزه علیه خشونت علیه زنان و خشونت خانگی را در برنامه‌های کمکی برای توسعه به نفع دولت‌های ثالث ادغام کنند، از جمله به منظور تسهیل حفاظت از قربانیان مطابق با ماده 18، بند 5، قراردادهای دو جانبه و چند جانبه با کشورهای ثالث ببندند.

ماده - 63 اقدامات مربوط به افراد در معرض خطر

هنگامی که یکی از دولت‌ها بر اساس اطلاعات موجود معتقد است که یک فرد در کشور دیگر به طور مستقیم در معرض خطر هر یک از اعمال خشونت مذکور در مواد 36، 37، 38 و 39 این کنوانسیون قرار دارد، دولتی که از این خطر آگاه است باید به منظور حصول اطمینان از اقدامات حفاظتی مناسب، بدون تاخیر این اطلاعات را به دولت دوم انتقال دهد. در صورت لزوم این اطلاعات باید شامل جزئیات مربوط به قوانین حفاظتی موجود برای شخص در معرض خطر باشد.

ماده 64 - اطلاعات

1. دولتی که از او درخواست شده باید در اسرع وقت دولت درخواست کننده را از نتیجه نهایی اقدامات انجام شده بر طبق این فصل مطلع گرداند. همچنین دولتی که از او درخواست شده باید در اسرع وقت دولت درخواست کننده را از هر گونه شرایطی که امکان اجرای اقدام درخواستی را غیرممکن می‌کند یا احتمالاً به طور قابل توجهی آن را به تاخیر می‌اندازد، مطلع گرداند.
2. زمانی که یکی از دولت‌های عضو کنوانسیون بداند که افشای اطلاعات به دست آمده در چارچوب تحقیقات، ممکن است در جلوگیری از جرایم کیفری که مطابق با این کنوانسیون تعیین شده است، یا در آغاز یا انجام تحقیقات یا دادرسی مربوط به چنین جرایمی به دولت دریافت کننده کمک کند، یا این که ممکن است منجر به درخواست همکاری از سوی آن دولت شود، می‌تواند در محدوده قانون داخلی خود، بدون درخواست قبلی، چنین اطلاعاتی را به طرف دیگر انتقال دهد.
3. دولتی که هر گونه اطلاعاتی را مطابق بند 2 دریافت کرده است، باید چنین اطلاعاتی را به مقامات ذیصلاح خود ارسال کند تا در صورت لزوم اقدامات قانونی انجام شود و یا در بررسی پرونده‌های مدنی و کیفری مربوطه این اطلاعات مورد توجه قرار گیرد.

ماده 65 - حفاظت از اطلاعات

به منظور حفاظت از اشخاص در خصوص پردازش اتوماتیک داده‌های شخصی (ETS No. 108)، اطلاعات شخصی باید مطابق تعهدات دولت‌های عضو کنوانسیون ذخیره و مورد استفاده قرار گیرد.

فصل نهم - مکانیزم نظارت

ماده - 66 گروه کارشناسان اقدام کننده علیه خشونت علیه زنان و خشونت خانگی

1. (شود) باید بر اجرای خوانده می "GREVIO" گروه کارشناسان اقدام کننده علیه خشونت علیه زنان و خشونت خانگی (که از این پس این کنوانسیون توسط دولت‌های عضو نظارت کنند).
2. باید شامل حداقل 10 عضو و حداکثر 15 GREVIO با توجه به تعادل جنسیتی و جغرافیایی، و همچنین تخصص چند رشته ای، عضو باشد. اعضای آن باید توسط کمیته دولت‌های عضو از میان کاندیداهایی که دولت‌های عضو آن‌ها را برای یک دوره خدمت چهار ساله با امکان یک بار انتخاب مجدد گماشته‌اند و از میان شهروندان دولت‌های عضو انتخاب شوند.
3. انتخاب اولیه 10 عضو باید ظرف مدت یک سال پس از اجرایی شدن این کنوانسیون انجام شود. انتخاب پنج عضو اضافی باید پس از تصویب یا پیوستن 25 امین کشور به معاهده انجام شود.
4. باید بر اساس اصول زیر باشد: GREVIO انتخاب اعضای

الف) آن‌ها باید به صورتی شفاف از میان افرادی با شخصیت اخلاقی بالا، مشهور به صلاحیت کافی در زمینه حقوق بشر، برابری جنسیتی، خشونت علیه زنان و خشونت خانگی، یا کمک به قربانیان و یا حفاظت از آن‌ها یا افرادی با تجربه حرفه ای در حوزه‌های تحت پوشش این کنوانسیون انتخاب شوند؛

ب) هیچ دو نفری از اعضای GREVIO نباید شهروند یک کشور باشند؛

پ) آن‌ها باید نماینده سیستم‌های حقوقی اصلی باشند؛

ت) آن‌ها باید نماینده بازیگران و آژانس‌های مربوطه در زمینه خشونت علیه زنان و خشونت خانگی باشند؛

ث) آن‌ها باید دارای توانایی فردی بوده و در اجرای وظایف خود مستقل و بی‌طرف باشند و برای انجام موثر وظایف خود در دسترس باشند.

5. های عضو و باید ظرف مدت شش ماه پس از امضای این کنوانسیون و پس از مشورت با دولت GREVIO روش انتخاب اعضای حصول اتفاق آرا توسط کمیته وزیران شورای اروپا تعیین شود.
 6. باید آیین دادرسی خود را به کار گیرد. GREVIO
 7. کنند، باید از امتیازات و هاهای نمایندگی که مطابق مواد 9 و 14 و 68 از کشورها بازدید می و دیگر اعضای هیات GREVIO اعضای مصونیت های مندرج در ضمیمه این کنوانسیون برخوردار شوند.
- ماده 67 - کمیته دولت های عضو

1. کمیته دولت های عضو باید از نمایندگان طرف های کنوانسیون تشکیل شود.
 2. GREVIO های عضو باید توسط دبیر کل شورای اروپا گرد هم آورده شود. اولین جلسه آن باید به منظور انتخاب اعضای کمیته دولت ظرف مدت یک سال پس از اجرایی شدن این کنوانسیون برگزار شود. پس از آن، هرگاه یک سوم از دولت های عضو، رئیس کمیته دولت های عضو یا دبیر کل درخواست کنند باید جلسه ای برگزار شود.
 3. کمیته دولت های عضو باید نظام نامه خاص خود را به کار گیرد.
- ماده 68 - اطلاعات

1. تهیه شده است، گزارشی را درباره اقدامات قانونگذاری و دیگر GREVIO های عضو باید براساس پرسشنامه ای که توسط دولت به دبیر کل شورای اروپا ارسال نمایند. GREVIO کنند، برای بررسی اقداماتی که مفاد این کنوانسیون را تأیید می
2. باید گزارش دریافت شده مطابق با بند 1 را با نمایندگان طرف مربوطه بررسی کند. GREVIO
3. GREVIO شود. در ابتدای هر دور، تعیین می GREVIO مراحل ارزیابی بعدی باید به چند دور تقسیم شود که طول هر دور توسط باید مقررات خاصی را انتخاب کند که روش ارزیابی باید بر اساس آنها باشد و بعد پرسشنامه را ارسال کند.
4. تواند به طور خاص یک پرسشنامه را برای هر دوره باید ابزار مناسب برای انجام این روش نظارتی را تعریف کند. می GREVIO ارزیابی برگزیند که این پرسشنامه باید به عنوان پایه ای برای روش ارزیابی اجرا شدن توسط دولت های عضو عمل کند. این پرسشنامه باید تمام دولت های عضو را خطاب قرار دهد. دولت های عضو باید به این پرسشنامه و همچنین به هر درخواست اطلاعات دیگری از پاسخ دهند. GREVIO جانب
5. های غیر دولتی و جامعه مدنی تواند به منظور حفاظت از حقوق بشر، اطلاعات مربوط به اجرای کنوانسیون را از سازمان می GREVIO و همچنین از نهادهای ملی دریافت کند.
6. ای و هاهای منطقه هایی که در محدوده این کنوانسیون قرار دارند، باید به اطلاعات دریافتی از سایر ابزارها و سازمان در زمینه GREVIO بین المللی به نحو مقتضی توجه نماید.
7. های موجود ملاحظات ذکر باید در مورد تحقیق و جمع آوری داده GREVIO هنگام به کارگیری یک پرسشنامه برای هر دوره ارزیابی، شده در ماده 11 این کنوانسیون را در نظر بگیرد.
8. تواند اطلاعات مربوط به اجرای کنوانسیون را از کمیساریای حقوق بشر شورای اروپا، مجلس پارلمانی و نهادهای می GREVIO تخصصی مربوطه شورای اروپا، و همچنین آنهایی که تحت سایر قوانین بین المللی ایجاد شده اند، دریافت کند. شکایات ارائه شده به قرار خواهد گرفت. GREVIO ها و نتایج آنها در دسترس این سازمان
9. تواند با همکاری می GREVIO در صورتی که اطلاعات به دست آمده ناکافی باشد یا در مواردی که در بند 14 ارائه شده است، سازماندهی کند. در طول این بازدید مقامات ملی و با کمک کارشناسان مستقل ملی، به عنوان یک اقدام جانبی بازدید از کشورها را تواند از کمک کارشناسان در موارد خاص بهره ببرد. می GREVIO ها،
10. هاست، و نیز نویس گزارش را شامل تجزیه و تحلیل مربوط به اجرای مقرراتی که ارزیابی مبتنی بر آن باید یک پیش GREVIO پیشنهادات و توصیه های خود را در مورد نحوه برخورد طرف های مربوطه با مشکلات شناسایی شده، آماده کند. پیش نویس گزارش باید نظر و فیدبک آن دولت را در GREVIO گزارش نهایی، باید برای نظر دادن به دولت مورد بررسی انتقال داده شود. در هنگام نظر بگیرد.
11. باید گزارش و نتیجه گیری خود را بر اساس تمام اطلاعات دریافت شده و نظرات طرفین، در مورد اقدامات انجام شده GREVIO کمیته نتیجه گیری باید به دولت مذکور و این گزارش و - توسط دولت مربوطه برای اجرای مقررات این کنوانسیون تنظیم نماید.

همراه با نظرات نهایی دولت مربوطه علنی ، از زمان تنظیم آن، باید GREVIO های عضو ارسال شود. گزارش و نتیجه گیری دولت می شود.

12. GREVIO، بندی داوری در مورد مفاد بندهای 1 تا 8، بر اساس گزارش و جمع‌تواند بدون پیش‌های عضو می‌کمیته دولت و در صورت لزوم با تعیین ، GREVIO بندی‌های لازم را به این دولت در مورد اقدامات ضروری ، (الف) بر اساس جمع‌توصیه تاریخ برای ارسال اطلاعات در مورد اجرای توصیه‌ها، و (ب) با هدف ارتقا همکاری با این دولت برای اجرای مناسب این کنوانسیون ارائه کند.
13. ای است که برای پیشگیری یا محدود کردن‌دهد وضعیت به گونه‌اطلاعاتی قابل اطمینان را دریافت کند که نشان می‌GREVIO اگر نقض جدی کنوانسیون باید بی‌درنگ به مشکلات رسیدگی شود، می‌تواند درخواست ارسال فوری گزارش ویژه مربوط به اقداماتی را اند. که برای پیشگیری از خشونت جدی یا مداوم علیه زنان انجام شده کند
14. تواند با توجه به اطلاعات ارسالی دولت مربوطه و همچنین سایر اطلاعات قابل اطمینان که در اختیار دارد، یک یامی GREVIO تعیین نماید. در صورت لزوم و با رضایت این GREVIO چند عضو از اعضای خود را برای انجام تحقیق و ارائه گزارش فوری به دولت این تحقیق ممکن است شامل بازدید از آن کشور باشد.
15. ها، به دولت‌ها را با پیوست نظرات و توصیه‌باید این یافته GREVIO های تحقیقاتی که در بند 14 ذکر شده، پس از بررسی یافته مربوطه و در صورت لزوم به کمیته دولت‌های عضو و کمیته وزیران شورای اروپا ارسال کند.

ماده 69 - توصیه‌های کلی

GREVIO می‌تواند در صورت لزوم توصیه‌های کلی را در مورد اجرای این کنوانسیون ارائه کند.

ماده 70 - دخالت پارلمان در نظارت

1. از پارلمان‌های ملی باید برای مشارکت در نظارت بر اقدامات لازم برای اجرای این کنوانسیون دعوت شود.
2. های ملی خود ارسال کنند. را به پارلمان GREVIO های عضو باید گزارشات دولت
3. باید از مجمع پارلمانی شورای اروپا دعوت شود که به طور منظم در مورد اجرای این کنوانسیون مداخله نماید.

فصل دهم - ارتباط با دیگر قراردادهای بین‌المللی

ماده 71 - ارتباط با دیگر قراردادهای بین‌المللی

1. این کنوانسیون نباید تعهدات ناشی از سایر قراردادهای بین‌المللی را که اعضای کنوانسیون عضو آن‌ها هستند و یا موظفند عشو آن‌ها شوند و شامل مقررات مربوط به این کنوانسیون است، تحت‌تاثیر قرار دهد.
2. اعضای این کنوانسیون می‌توانند به منظور تکمیل یا تقویت مقررات آن و یا تسهیل استفاده از اصول مندرج در آن، در مورد موضوعات مورد بحث در این کنوانسیون، توافق‌های دوجانبه یا چند جانبه یا یکدیگر منعقد کنند.

فصل یازدهم - اصلاحات کنوانسیون

ماده ۲۷ - اصلاحات

۱. هر گونه پیشنهاد اصلاحی در این کنوانسیون که از سوی یک دولت ارائه می‌شود، باید به دبیر کل شورای اروپا ارسال شود و توسط وی به کشورهای عضو شورای اروپا، هر امضا کننده، هر عضو اتحادیه اروپا، هر کشوری که به موجب ماده ۵۷ برای امضای این کنوانسیون دعوت شده است و هر کشوری که به موجب ماده ۶۷ به این کنوانسیون دعوت شده است، منتقل شود.

۲. کمیته وزیران شورای اروپا باید پیشنهاد اصلاحی را بررسی کند و پس از مشورت با اعضای این کنوانسیون که عضو شورای اروپا نیستند، می‌تواند مطابق بخش ت ماده ۰۲ اساسنامه شورای اروپا با حداکثر آرا پیشنهاد اصلاحی را بپذیرد.

۳. متن هر اصلاحیه‌ای که مطابق با بند ۲ توسط کمیته وزیران تصویب می‌شود، باید برای پذیرش به اعضا ارسال شود.

۴. هر اصلاحیه که طبق بند ۲ تصویب شده باشد، در اولین روز ماه پس از پایان دوره یک ماهه پس از تاریخی که تمام اعضا پذیرش خود را به دبیر کل اطلاع داده‌اند، به اجرا در می‌آید.

مفاد این کنوانسیون نباید منافی مفاد قوانین داخلی و آیین نامه‌های بین المللی باشد که در حال حاضر به اجرا در می‌آیند و یا ممکن است به اجرا درآیند، و به موجب آن‌ها در پیشگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان و خشونت خانگی حقوق مطلوب‌تری به افراد اعطا می‌شود.

1. طرفین هر اختلافی که ممکن است ناشی از کاربرد یا تفسیر مفاد این کنوانسیون باشد، ابتدا باید سعی کنند با مذاکره، مصالحه، داوری یا هر روش دیگر حل و فصل مسالمت‌آمیز مورد توافق متقابل میان آن‌ها، آن اختلاف را حل کنند.
1. رسیدگی به حل اختلاف را به عهده بگیرد. تواند در صورت توافق طرفین اختلاف، کمیته وزیران شورای اروپا می

۱. این کنوانسیون باید برای امضا توسط کشورهای عضو شورای اروپا، کشورهای غیر عضو که در توسعه آن شرکت کرده‌اند و اتحادیه اروپا باز باشد.

۲. این کنوانسیون منوط به تصویب، پذیرش یا تأیید است. اسناد تصویب، پذیرش یا تأیید باید توسط دبیر کل شورای اروپا تعیین شود.

۳. این کنوانسیون باید در اولین روز ماه پس از انقضای مدت سه ماهه، پس از تاریخی که ۱۰ عضو امضا کننده، از جمله حداقل هشت کشور عضو شورای اروپا، مطابق با مفاد بند ۲ رضایت خود را نسبت به پایبندی به کنوانسیون ابراز کرده‌اند، به اجرا درآید.

۴. در رابطه با هر کشوری که در بند ۱ به آن اشاره شده است و اتحادیه اروپا که پس از آن رضایت خود را نسبت به پایبندی به مفاد کنوانسیون ابراز می‌کند، کنوانسیون باید در اولین روز ماه پس از پایان دوره سه ماهه پس از تاریخ ارائه سند تصویب، پذیرش یا تأیید آن به اجرا درآید.

۱. پس از اجرای این کنوانسیون، کمیته وزیران شورای اروپا می‌تواند پس از مشورت با اعضای این کنوانسیون و به دست آوردن رضایت تمام آن‌ها، هر کشور غیر عضو شورای اروپا را که در تکمیل کنوانسیون مشارکت نکرده باشد دعوت کند، با تصویب اکثریت اعضا مندرج در بخش ت ماده ۰۲ نظام‌نامه شورای اروپا، و با رای تمام نمایندگان اعضا که حق دارند عضو کمیته وزیران باشند، به این کنوانسیون بپیوندد.

۲. در رابطه با هر کشور عضو، این کنوانسیون باید در اولین روز ماه پس از پایان دوره سه ماهه پس از تاریخ ارائه سند پیوستن از سوی دبیر کل شورای اروپا، به اجرا در می‌آید.

۱. هر دولت یا اتحادیه اروپا می‌تواند در زمان امضا یا در هنگام ارائه سند تصویب، پذیرش، تأیید یا پیوستن، قلمرو یا سرزمین‌هایی را که باید این کنوانسیون در آن‌ها اعمال شود، تعیین کند.

۲. هر عضو می‌تواند در هر زمان دیگری با ارائه اعلامیه‌ای به دبیر کل شورای اروپا، اعمال این کنوانسیون را به هر سرزمین دیگری که در اعلامیه آمده است و در قبال روابط بین المللی آن مسوول است یا از طرف آن مجاز به انجام تعهدات است، توسعه دهد. در رابطه با چنین سرزمینی، این کنوانسیون باید در اولین روز ماه پس از پایان دوره سه ماهه پس از تاریخ پذیرش آن اعلامیه از سوی دبیر کل، به اجرا درآید.

۳. ممکن است هرگونه اعلامیه‌ای که مطابق دو بند قبلی ارائه شده است، در ارتباط با هر سرزمینی که در آن اعلامیه مشخص شده است، با اطلاعیه‌ای به دبیر کل شورای اروپا لغو شود. لغو عضویت در اولین روز ماه بعد از پایان دوره سه ماهه پس از تاریخ اعلام آن از سوی دبیر کل رسمی می‌شود.

۱. در مورد مقررات این کنوانسیون به جز استثنائات مندرج در بند ۲ و ۳، هیچ قید و شرطی پذیرفته نیست.

۲. هر دولت یا اتحادیه اروپا می‌تواند در زمان امضا یا هنگام ارائه سند تصویب، پذیرش، تأیید یا پیوستن، با اعلامیه‌ای به دبیر کل شورای اروپا اعلام کند که حق دارد مفاد مندرج در موارد زیر را اعمال نکند و یا فقط در موارد یا شرایط خاص آن را اعمال کند:

- ماده ۰۳، بند ۲؛

- ماده ۴۴، بندهای ۱، ۳ و ۴؛

- ماده ۵۵ بند ۱ در رابطه با ماده ۵۳ در مورد جرائم جزئی؛

- ماده ۸۵ در خصوص مواد ۷۳، ۸۳ و ۹۳؛

- ماده ۹۵

۳. هر دولت یا اتحادیه اروپا می‌تواند در زمان امضا یا هنگام ارائه سند تصویب، پذیرش، تأیید یا پیوستن، با اعلامیه‌ای به دبیر کل شورای اروپا اعلام کند که حق دارد در مورد رفتارهای مذکور در مواد ۳۳ و ۴۳ به جای مجازات‌های کیفری، مجازات‌های غیرکیفری را اعمال کند.

۴. هر یک از اعضا می‌تواند به طور کامل یا جزئی با استفاده از یک اعلامیه به دبیر کل شورای اروپا از شرایط خود صرف‌نظر کند. این اعلامیه از تاریخ دریافت آن توسط دبیر کل نافذ است.

ماده ۹۷ - اعتبار و بررسی شروط

۱. شروط مذکور در بندهای ۲ و ۳ ماده ۸۷ ذکر شده، باید به مدت پنج سال پس از روز تأیید این کنوانسیون در مورد عضو مربوطه معتبر باشد. با این وجود، چنین شروطی ممکن است برای مدت زمان‌های مشابه تمدید شوند.

۲. هجده ماه قبل از تاریخ انقضا هر شرط، دبیرخانه عمومی شورای اروپا باید انقضا آن را به اطلاع عضو مربوطه برساند. حداکثر ظرف مدت سه ماه قبل از انقضا، عضو مربوطه باید به دبیر کل اطلاع دهد که آن شرط را نگه می‌دارد، اصلاح می‌کند یا از آن صرف‌نظر می‌کند. در نبود اطلاعیه از سوی عضو مربوطه، دبیرخانه باید این حزب را مطلع کند که شرط آن عضو به طور خودکار به مدت شش ماه تمدید شده است. عدم اطلاع‌رسانی از سوی عضو مربوطه در مورد قصد خود برای حفظ و یا تغییر شرط قبل از پایان دوره، باعث می‌شود که شرط باطل شود.

۳. اگر یک عضو در مطابقت با بندهای ۲ و ۳ ماده ۸۷ قید و شرطی تعیین کند، باید قبل از تمدید آن یا در صورت درخواست، با اقامه دلیل ادامه آن، توضیحی را به GREVIO ارائه دهد.

ماده ۰۸ - محکوم کردن

۱. هر عضو می‌تواند در هر زمان از طریق ارسال اطلاعیه‌ای به دبیر کل شورای اروپا این کنوانسیون را محکوم کند.

۲. چنین محکومیتی در اولین روز ماه پس از انقضای یک دوره سه ماهه پس از تاریخ دریافت اطلاعیه توسط دبیر کل موثر می‌باشد.

ماده ۱۸ - اطلاع‌رسانی

دبیر کل شورای اروپا باید به کشورهای عضو شورای اروپا، کشورهای غیر عضو که در تکمیل آن شرکت کرده‌اند، هر یک از امضا کنندگان، هر عضو اتحادیه اروپا و هر کشوری که برای پذیرش این کنوانسیون دعوت شده است، موارد ذیل را اطلاع دهد:

الف) امضای جدید؛

ب) ارائه شدن هر گونه سند تصویب، پذیرش، تأیید یا پیوستن؛

پ) تاریخ اجرای این کنوانسیون در هر کشوری مطابق با مواد ۷۵ و ۷۶؛

ت) هر اصلاحیه‌ای که مطابق با ماده 72 تصویب شده و تاریخی که آن اصلاحیه اجرا می‌شود؛

ث) هرگونه شرط و لغو شرط طبق ماده 78؛

ج) هرگونه محکومیت بیان شده به موجب ماده 80؛

چ) هرگونه اقدام، اطلاع‌رسانی یا ارتباطات مربوط به این کنوانسیون.

امضا کنندگان زیر به عنوان شاهد این کنوانسیون، با تایید صحت آن، آن را امضا کرده‌اند.

در روز ۱۱ ماه مه ۱۱۰۲ در استانبول، به زبان انگلیسی و فرانسوی، که هر دو متن به یک اندازه معتبرند، در یک نسخه تکمیل شده است که باید به بایگانی شورای اروپا سپرده شود. دبیر کل شورای اروپا باید نسخه‌های تأیید شده را به هر یک از کشورهای عضو شورای اروپا، کشورهای غیر عضو که در تکمیل این کنوانسیون شرکت کرده‌اند، اتحادیه اروپا و هر کشوری که برای پیوستن به این کنوانسیون دعوت شده است، تحویل دهد.